

Ca-Nostra

EPOCA SEGONA
ANY V : NÚM. 47

REVISTA D'INCA QUINCENAL
DIA 20 de Octubre 1923

Redacció i Administració
Murta, 5. - Inca.

† EL M. I. MOSSÈN MIQUEL COSTA I LLOBERA
Sacerdot exemplar i poeta altíssim

En son Primer Aniversari

Dia setze es complí el primer aniversari de la mort del gran poeta de Mallorca, Mossèn Costa i Llobera, que rendí sa vida Apostòlica demunt la trona de la esglèsia del convent de les Tereses, an el moment que pronunciava unes paraules memorables de la Santa Doctora de l'Església, girat a la Víctima expiatòria de l'altar.

Fa un any que morí. Encara suren dins les ones de l'aire la veu de complanta dels poetes i literats i el plany de Mallorca tota, i ja tornàm veure en la premsa recorts laudatoris i planyivols per son aniversari.

Es que la immortalitat del excels poeta no consistirà solament amb una plana freda dins l'història. La seva obra palpitanta de sentiment, religiositat i bellesa estètica encarna tot lo millor de l'ànima mallorquina i viurà eternament amb caràcters vius dins la consciència del poble, de cada dia més a mida que sia més coneguda i popular sa literatura altíssima.

Es patent que si Costa fos de Catalunya avui la seva glorificació seria més pomposa. Son sepulcre el dia setze d'octubre s'hauria vist visitat per pelegrinatges culturals, com sobre la llosa de Verdguer, i la nota periodística més important i sentida, a semblança de les recordances del Pare Sant de Catalunya, com han anomenat el catalans al Bisbe de Vich, Torras i Bages.

Mes, la glòria del poeta que en vida se oposà que li fessen un monument ben aviat tindrà el que ell estimaria més, la divulgació de lo que va viure i sentir en la edició de les obres completes que li edita la Il·lustració Catalana baix la direcció del selecte Ferrà, que ès el monument que primer calia fer-li, mestres es projecten altres monuments de bronzo sobre els penyals augusts que ell estimà, a on *revinclava sa poderosa rel* el Pi de Formentor.

La Redacció de *Ca-Nostra* que encara li devia l'homenatge de ses planes, espera-

va la present ocasió per honrar sa dolça memòria amb un tribut humil, però ben sentit i vertader ple d'amor i d'enyorança.

TEMPORAL

Trista l'auba se desperta.
Damunt la costa dezerta
llança l'àguila son crit;
i, pel vent espellisades,
passen negres nuvolades,
com a robes esquexades
del vel immens de la nit.

La mar crexent s'avalota,
la negror que l'escapota
claps de sol fan llambrejar;
i corrent a la ribera,
entre espessa polseguera,
encrespen la cabellera
los blancs cavals de la mar.

Ronca la còva rodona,
fingint a cada cop d'ona
bramuls de monstre furiós;
i xucla l'aigua i la llança:
si'l sol a ferir la alcança,
per entre l'escuma dança
un iris meravellós.

Allà ont la mar més s'arbora,
dins l'escuma bullidora,
los monstruosos esculls
cobrar la vida parexen...
I guaiten, i desaparexen,
com los molars que's dalexen
entre les ones rauls.

La fantàstica montanya
més alta sembla i estranya
amb lo front mig encobert.
La roca immòvil, aspriva
par que guaiti pensativa,
com aguita'l temps que arriba
la gran Esfinx del desert.

Allà baix, dins la calanca,
jau damunt l'arena blanca
lo llaüt del pescador.
Vola planyent la gavina;
i àgil l'àguila marina
revolta'l Cap, que s'empina,
formidable *Adamastor*.

O tu, que amb art fatigosa
cerques la forma grandiosa
de lo sublim anyorat,
vina a veure una vegada
nostra ribera esquerpada,
obra de Deu que, inspirada,
va esculpint la Tempestat.

I aquesta és l'hora ¡oh poeta!
Quan la ventada desfeta
vola davant del Senyor,
dins la nuvolada obscura
la ribera's transfigura:
també la santa natura
té son moment de Tabor!

† MOSSÉN COSTA I LLOBERA

Mossèn Costa i Llobera

Fragament dels discurs del M. I. Mossèn Juan Quetglas, llegit en la vetlada necrològica del Círcol d'Obriers Catòlics. Hem triat aquesta part del important treball per contenir notícies del poeta que nengú ha dites:

Mossèn Costa no és sols un poeta altíssim: és també un escriptor de llei.

El Via-Crucis que escrigué per encàrrec del Capítol Catedral de Mallorca, és tot un tractat d'ascètica reblit de teologia i de tradició depurada. És d'aquells llibres de devoció qui produeixen una pietat robusta i vigorosa. Llástima que no se'n haja fet el cas que pertoca.

Són també magistrals els seus discursos, pronunciats a diferents Jocs Florals, al Ateneu de Barcelona, a l'inauguració del Monument del Bisbe Campins, pel centenari d'en Quadrado, i altres.

El caràcter distintiu de tota la seua prosa, és una gran dignitat una i gran depuració de llenguatge. Res de buidor ni pedanteria; res tampoc d'oripell ni d'arcaisme de mal gust: en tot la distinció pròpia de son caràcter senyorívol.

Una altra circumstància vos vull fer notar de la seua obra literària, És el seu ascetisme.

Dins totes les seues composicions poètiques, fins i tot les anteriors a la seua vocació sacerdotal, hi ha un no sé que de mística anyorança, hi batega l'anhel d'un més enllà, una espècie d'inquietut de cor, semblant a la que sentia el gran doctor d'Hipona mentres no reposàs en Deu l'esperit.

En confirmació d'això podria citar molts de passatges.

A la canço sursum. diu:

Sentiments que d'aquest cor
cap enfora vos anau
perfums de l'ànima en flor
volau molt amunt, volau.

A Corona de Semprevides

Tota flor que al món brotona
fins l'eterna del recort
es floreta d'una estona
¿I penses fer-t'en corona
fill de mort?

A un Claper

Per això venc a veuret algú dia
claper may derruit.

Aquí ont pareix que el temps ja no fa via
pren millor sa volada l'esperit.

A Perqué?

Poncella, esperança, aubada...
sou aquí baix lo millor,
perque la vall de dolor
no és lloc de cosa acabada.

A lo Pi

Amunt, ànima forta! Traspassa la boirada
i arrela dins l'altura, com l'arbre dels penyals.
Veuràs caure a tes plantes la mar del món irada
i tes cançons tranquiles 'nirán per la ventada,
com l'au dels temporals.

Lo mateix a *Sequedat, Defalliment, Juventut, Tenebres, etc. etc.*

En Tertulià digué amb gran sentit filosòfic que l'ànima humana és naturalment religiosa. Noltros podriem dir que la d'en Costa era essencialment ascètica.

A la seua família he sentit contar que essent ell molt nin, tot s'enternia davant l'espectacle de la passió del Bon Jesús, i que recordant-li els seus torments, el movien a qualsevol sacrifici.

Un dia, quant sols tenia sis o set anys, entrant dins l'esglèsia de Montissión del seu poble, convertida a les hores en magatzem de l'Ajuntament, tot apenat digué al criat qui'l guardava: si jo arrib a esser gran i tenc doblés, faré que torni esser esglèsia.

Es cosa sabuda que complí religiosament sa promesa; puix a ell i al altre canonge pollensí, l'amic estimadíssim i historiador notable D. Mateu Rotger, es deu la restitució d'aquell temple al culte, invertint-hi en la restauració grosses sumes. I si no hagués estat per aquest fi, no hagués tornat de Roma, després de la seua ordenació, segons manifestà als amics.

Aquest espècie d'ascetisme innat el duqué sens dupte al sacerdocí, renunciant el pervenir d'ilusions amb què el brindava l'alta posició de la seua família i la circumstància de la seua primogenitura.

Amb l'unció sacerdotal quedaren com crimades les seues facultats, així és que en cap moment de la vida, és cap circumstància, ni en cap composició, qualsevol fos l'assunte, may per may deixà d'esser sacerdot.

I com sacerdot se consagrà amb zel als ministeris esglesiàstics, sobre tot al de la predicació.

Record que quant jo estudiava humanitats, tenia una verdadera passió per sentir Mossen Costa, qui allavores tot just ordenat, era el predicador obligat de totes les grans solemnitats.

¡Quin ardor, quina plenitud de concepte, quina pompositat, quina unció la dels seus sermons!

S'ha dit de S. Lléo Magne que en les seus homílies par qui sempre vaje vestit de pontifical: tal és la majestuosa gravetat i altesa d'idees qui dins elles hi brillen. Del Canonge pontifici mallorquí se podia dir que sembla que duqui sempre la capa magna.

D'aquets sermons n'hi publicà alguns en un tom Editorial Ibérica l'any 1916, dels quals en guard un exemplar per ell rega-

lat amb afectuosíssima dedicatòria.

Notem, antes d'acabar, una altre caràcter distintiu de ta seua personalitat: és el sentit del orde i del equilibri.

Es una cosa prou comuna que els poetes, qui saben disciplinar tant bé les idees encadenant el pensament al vers i esmolant l'ardor de la fantasia dins la forma mètrica; per contraposició sien en sí meteixos uns indisciplinats i a voltes falts d'equilibri.

No aixís En Costa.

Amb la qualitat de marmassor, he tenguda la ditxa de guaitar dins el santuari de la seua intimidat, i he quedat corprès devant el seu orde i la severitat de la seua disciplina i l'equilibri de les seues facultats.

S'havia imposat un mètode de vida i el cumplia amb ecsactitut de colegial. Cada dia, fins l'anterior a la mort, escrigué sumariament tot lo que feya, de modo que en aquella pila de llibrets que guardava dins una aristocrática arqueta, posein En Costa íntim.

¿Qué seria d'edificant fer un replec d'aquells pensaments i d'aquelles máximes qui era la norma del seu obrar!

Si en Santos Oliver, que sols coneixia la part externa d'En Costa, pogué dir que la seua vida fonc plena de renúncies i abstencions consumades apaciblement i fins amb cristianas alegria de cor, ¿que diria si hagués pogut penetrar com jo dins el seu interior i veurer la gran austeritat dels seus actes?

En Costa amb el seu talent, la seua erudició, la posició de la seua família, i l'intimidat que tengué amb alguns dels prínceps més elevats de la gerarquia esglesiàstica, hagués pogut facilment escalar les més altes dignitats. Sols admeté la canongia pontificia de la nostra Catedral, consagrando els derrers anys a cantar les lloances de Deu dins el nostre magnífic cor catedralici i a fomentar obres de zel i caridat.

Aixís el sorprengué la mort: com si diguesim, amb les armes en les mans. Pre-

dicava a l'esglèsia de les Tereses de Ciutat el panegíric de la doctora avilesa, «Un dia, deya, Teresa de Jesús, sentint-se fonament commoguda davant una devota imatge de Cristo, lligat a la columna, cau a sos peus...

Després d'aquestes paraules, interrompent el discurs, caigué agenollat, i fixant els ulls en l'Hostia consagrada, entregà plàcidament l'ànima a Deu, dalt la mateixa trona del convent de carmelites.

Morí com havia viscut: Demunt l'altura, de cara a Deu, inmolat amb l'ardor del seu zel.

Per això la seua memòria viurà per a sempre.

Amb la seua mort se commogué intensament tot Mallorca i Catalunya, i l'Ajuntament de la ciutat de Palma el declarà tot d'una fill ilustre.

Pero, per una figura de proporcions tant colosals com la d'En Costa, no basta la simple declaració de fill ilustre. Es precis que Mallorca conscient fassi un esforç i li dediqui dos monuments: un de l'edició de totes les seues obres per posar-les a les biblioteques de totes les cases de la vila, i de les Rectorias i en mans de tots els nins de les escoles; i l'altre de pedra i bronso qui eternisi el seu triunf.

Inca, per la seua part, organitzant aquest acte, ha demostrat el grau de la seua cultura, i s'ha dignificada dignificant un dels homos més eminents de la nostra terra.

AMOR DE PATRIA

Quant les volgudes montanyes
deixava'l pobre catiu,
plorant cullí d'una penya
un brotet de romaní.

Passà terres i fortunes,
però, resant cada nit,
besava'l pobre, besava
un brotet de romaní.

Un dia d'hivern, les ones
tregueren un mort ¡ay trist!...
Estret en la mà tenia
un brotet de romaní.

† MIQUEL COSTA I LLOBERA

MOSSEN MIQUEL COSTA

passá per Inca

Digníssimes autoritats, senyores i senyors:

El personatge excels que anit venim a homenatjar va passar per Inca, deixant un rastre luminós i odorífic que perdurarà eternament. Aquest acte de nit n'és una prova. Tots els qui nos hem amorosament congregats hem venguts atrets per un sentiment espontani d'amor i veneració a la seva dolça memòria. No hem venguts a fer surar el prosselitisme d'un prestigi de duptosa virtut, sinó, senzillament, a pagar un deure d'homenatge a l'artista ver, al gran poeta de Mallorca, al sacerdot de Deu de virtut evangèlica, qui ha mort, cantant les alabances divines, de cara cap el Sol Eucarístic, a Mossen Costa i Llobera.

Ell va passar per Inca, predicant a les nostres esglèsies, cantant coses nostres ben viscudes, i deixant devots i deixebles de la seva escola literària. Just era que fos el Circol d'Obrers Catòlics que organisàs aquesta velada necrològica per haver honrat les seves festes i la seva tribuna.

Vaig a recordar-vos, senyors, la seva passada per Inca.

Poc temps després d'haver vengut de Roma ja nos portà una garba ben plena de blat madur i saborós. En 1892, prengué part activa en la pelegrinació pollensina que *entre cireres i flors* pujà al Santuari de Santa Magdalena. Ell predicà a l'ofici. En el llibre de l'Obreria fins he trobat els conceptes vertits en son sermó. Allà d'alt, deixà, en propietat del Santuari, un hermosos goigs de novella flama, que havia composts a la Penitenta del Calvari, i que més tart posà en música, mossen Bernat Salas.

Oh Santa hermosa! tant plena
de conhort pel pecador!
Guiau-nos, oh Magdalenat
per la via de l'amor.

Una altra composició compongué per recordança d'aquella diada, que vull lletgir-vos tota entera per compendiar l'història de nostre Puig, i que molts de vosaltres haureu cantat amb aquella joliva tonada que li tregué el Senyor de la caseta blanca que s'enfila per la seva falda pintoresca. Diu així:

N'es el puig d'Inca—com avançada
de les montanyes—cap a nel pla:
En mig d'un'illa—tan consagrada
un santuari—no hi mancará. (*)

An el monument que la ciutat d'Inca axecà l'any Sant a Jesucrist, dalt del Puig de la Minyó, no hi faltà la seva cooperació. A mi'm donà un donatiu pel rebliment de la gran Creu, i ell mateix laborà una pedra d'alabança divina, componguent l'himne que se cantà per les festes de la bendició. Li posà la solfa el mateix Mestre esmentat.

Signe alçat en mig de l'illa
pel gran Rei que ja no mor.
Oh creu Santa! reine i brilla
de Mallorca sobre'l cor.

En 1897, va compendre un himne en castellà an el Cor de Jesús amb motiu de la gran festassa de la Bendició de sa capella, que posà en música nostre esquisit còmpatrici D. Josep Balaguer. Per associació de idees no puc deixar de pronunciar un nom respectat de tots nosaltres, Mossèn Guillem Pujades, al cel sia, ànima d'aquell moviment religiós. Per més que he girades moltes col·leccions de revistes no he pogut trobar aquest himne, supòs que se conserva inèdit.

Una de les petjadas que deixà més fonades entre nosaltres en son pas de serenitat romana, fonc en l'administració de la paraula de Deu. Predicà aquí més de una vintena de sermons i panegírics. Vengué en 1895 i en 1899 per les coranthores dels

(*) Per no allargar massa sols insertà la primera estrofa com hem fet en les altres composicions poètiques.

darrers dies, i no molt lluny d'aquelles fetxes, tornà dues vegades per les festes de Santa Maria la Major, i retornà distintes vegades per l'Ascensió del Senyor, tot predicant les glòries de nostre Sancrist. Per la festa de gran Sant Jeroni deixà sentir la seva veu apostòlica dins la esglèsia que guarda el cos de la Venerable.

Jo no sé que va dir en els panegírics de la nostra Titular, però ell que era tant erudit, que tot ho sabia, segurament vertí conceptes i notícies històriques dignes d'esser cercades per enriquir el recull literari de la nostra agradosa Moreneta

En la primera festa religiosa que celebrà aquest Circol, any 1901, encara estàvem a la plaça de la Verge, fonc el nostre predicador, i recort que sa paraula va esser de grans encoretjaments per la novella entitat que tantes lluites li esperàven. El vespre, prengué part en la vellada, lletgint precioses composicions. An el mateix acte, Mossen Franc Rayó, nostre actual Rector, donà una conferència sobre els tres fins de la societat, que agradà tant an En Costa, que l'encarà a publicar-la, com així ho va fer, en un preciós follet.

En 1905, tornà venir per la festa patronal a predicar de la Sagrada Família. D'aquesta mateixa tribuna nos recità «Impressions de Semana Santa» i «La Cançó de Maig. De la darera me donà les primícies de sa publicació per *La Bona Causa*.

Agraïda la Junta Directiva d'aquesta casa els honraments i bones ensenyances de Mossen Costa, en la primera sessió que tengué el proclamà soci honorari de la societat, que ell acceptà amorosament.

Quin efecte produí entre els inquers la predicació d'En Costa? Mosen Riber ha dit, que la seva sagrada oratòria no era com aquells torrents impetuosos que fan redolar pedres, que esqueixen i arranquen arbres, sinó com aquells rius grossos que pareix que no corren i fan via i que en ses aigües clares s'hi retrata la blavor del cel i sembla que devallen a banyar-s'hi els estels. L'Evangelí era el seu fort.

El Poeta dels nostros homenatges fonc membre del Jurat calificador del certamen literari celebrat en 1905, baix el Patrocini del nostro Ajuntament, que per cert, la seva modèstia li permeté fer un paper secundari dins el Jurat, essent la primera figura de Mallorca, i sens parar esment en això, feu la triadella de les poesies, donant les notes del seu judici al secretari per compendre la memòria.

Per la festa de la llengua catalana feta a Inca en 1917, no hi faltà la seva adhesió, devota i entusiaste.

Que més va fer Mossèn Costa en sa passada per Inca? Inconscientment formà deixebles. Jo he sentit dir varies vegades a Mossen Andreu Caimari, que li despertà sa vocació literària que'l predispongueren per la del sacerdoti la lectura dels setmanaris inquers escrits en mallorquí, i sobretot, a les moltes poesies que publicàvem d'En Costa. I que molt no degué aprendre del Mestre quand aquesta admiració i simpatia espiritual se convertí amb una amistat franca i uberta! Jo crec, també, que l'exemple del gran Poeta, influïren en la formació i maneres dignes i selectes que caracterisen al nostro Rector, que sempre va esser un gran amic seu. Jo no'l vèia mai que no me donàs expresions per D. Francesc.

Per una Providencia de Deu, Mossèn Costa, fonc el primer mestre de pintura de l'amic Bartomeu Payeras, quin tres fills anit ens delitaràn en les seves peces musicals. Pintà alguns mesos en la restauració de la esglèsia de Montissión de Pollensa baix la direcció del poeta pintor.

Ara, senyors, deixau-me dir qualche cosa de les nostres relacions.

Jo no sé quand i com comensaren. Recort que essent atlot vaig fer una volta per la vall de Ternelles i deixí a mos companys per anar a visitar el Poeta, a sa casa pairal. Ell, no sols me rebé amablement, sinó que'm lletgí *Orfeu*, traduït d'un fragment d'En Vigili i *Ante la Estatua de Moisés*

d'En Miquel Angel. I perque les entengués m'explicà en llenguatge vulgar el seu contengut.

En venir a predicar a Inca, jo corria a can Amer, on s'hospedava per estar emperentat en tal família, per mostrar-li mes pobres composicions, que'm corregia amb una paciència i amibilitat admirable. Una vegada un esglesiàstic s'estranyà molt del cas que'm feia, i ell que era un caràcter, que res sortia torçut de la seva boca per confinar parers, respongué que signaria l'*Enamorada* que li acabava de llegir. En Costa fonc que me presentà a la tertúlia literària dels poetes, llegint les meves poesies a Can Sureda, un dia que e-hi assistia el Bisbe Campins, després de la seva consagració, i fins envià an els Jocs Florals la meva poesia *Plant d'amor* ignorant que fos publicada en «La Ultima Hora».

El dia de Pasco de 1897 vaig tenir una gran satisfacció literària, rebí pel correu, en gentil present, «L'Agre de la terra» amb aquesta dedicatòria: An En Miquel Duràn qui s'agrada de poesia i n'escriu». Alló va esser per mi una revelació. Aquell llibre i aquella dedicatòria eren del gran poeta del Pi de Formentor. Volia dir amb això que jo fos poeta? Les demás obres les me regalava en expressives dedicatòries que guard en més gelosia i recèl que una fadrina les seves riques jòies. Per correspondre a tantes atencions jo li vaig fer dues poesies que publicàren «Mallorca Domicar» i «La Gazeta de Mallorca».

Quand me va entrar un poc el coneixament ja no li enviava mes poesies a corregir, me vaig fer càrreg de la distància inmensa que mediava de jo a ell per explotar la seva amistat, no estant d'això, les nostres relacions no refredaren, com ho demostra l'entusiaste adhesió que m'envià en dies de gloriosa tribulació pel meu esperit, dient-me, que si de temps enrera m'apreciava, a les hores més que abans.

Me sembla, senyors, que en tot lo dit

queda plenament justificat l'homenatge que li tributam els inquers. Tal vegada en cap poble de Mallorca, llevat Pollensa i Ciutat, ha deixada tan fonament marcada la seva petja. Aquí ell era estimat i quedarà eternament gravada la seva memòria. Proves en va donar el magnífic Ajuntament, que tres dies després de la seva mort, acordà axecar la sessió en senyal de dol i anomenà amb el seu nom un carrer de la Ciutat. I precisament no vaig esser jo, senyors, l'amic agraït que vaig proposar tals honraments, sinò el President de la Corporació i un Conseller que s'adarentaren a mon desig, essent doble la meua satisfacció veent que era reconegut com se merexia el gran Poeta mallorquí, que ha mort cantant les alabances divines, de cara cap el Sol Eucarístic, Mossèn Miquel Costa i Llobera.

MIQUEL DURÁN

Cronica d'Inca

Dia 7.—En la iglèsia de Sant Domingo es celebra la festa de la mare de Deu del Rosari que és venguda precedida de un triduo predicat per Mn. Josep Auba. A l'ofici de la festa feu el panegíric el Pare Fornés, Franciscà.

—Estàm en plena verema. Els vinaters es troben amb grosses dificultats per trobar gent per la cullida de reims.

Tothom fuig del camp que és la basse de la riquesa.

A pesar que les triadores de bessó guanyen un gros jornal essent nines petites, encara els bassoners es veuen obligats a acudir a nostros convents de monjes per que los facin el favor de fer aquesta feina.

Dia 20. — Els Empresaris del Teatre d'Inca senyors Cortés i Serra l'han subarrendat als amos del cinema Modern senyors Bordoy i Colom.

—Aquesta nit multitud d'estols de músics

fan serenates a les atletes amb motiu d'esser la vigília de les Verges. Benhaja les bones i belles costums!

Dia 13—En les nostres esglèsies es fan els tres dies de rogatives ordenades pel Sr. Bisbe per implorar de Deu nostro Senyor l'auxili demunt el Rei i son Govern.

Al darrer vespre, a la Parròquia hei assistí l'Ajuntament presidit per D. Juan Llompart segon tinent que actua de Batle. Una nombrosa representació militar, amb el Tinent Coronell D. Bernadi Mulet i el jutje de primera Instància i una concurrència numerosa.

—L'esport del Foot-Ball a Inca continua en gran entusiasme an el camps de la Constància, de la Congregació Mariana, i de l'Inquense. Tots els diumenges se concerten partits acudint-hi la gent que gaudeix de tal espectacle.

—L'estiuet de Sant Marti enguany haurà estat molt llarg i les primeres aigos que es feren per aqui foren bastants primetes, l'axufor a nostros camps és un poc crua, però aiximateix nostros campers sembren per tot arreu, esperant que el cel nos regalarà amb altres aigos tardorals.

De l'Ajuntament

En el número anterior ja donarem compte dels senyors que formen la Ajuntament nova.

—Don Bartomeu Trias i don Antoni Grau, primer i segon batle, han renunciat sos càrregs i queda actuant el 2.º Tinent, don Juan Llompart.

—En la sessió del dia 4 d'octubre el regidor senyor Pujades proposa que se faci un inventari de totes les existències i deutes del Municipi a fi de sabre sa verdadera situació, com també una relació del sou dels dependents del Municipi.

—Don Llorenç Beltràn presenta a la Alcaldia una denúncia aquant que an el llibres d'actes se trobarán indicis de malversió de fondos, comensant per l'any 13 fins a la fetxa.